

ГОДИНА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА 1928—1929 КНИЖКА ШЕСТА

МИНЗУХАРИ

Въ късни нощи, яхналь конче
съ алени крила,
Богъ обходи и преброди
хълми и поля.

Богъ огледа и пригледа
всѣки долъ и рѣтъ,
де тревн и животинки
никнатъ и растатъ.

Сепнати отъ сънь дълбоки
въ късенъ тъменъ часъ,
мъничкитѣ животинки
ревнаха съсъ гласъ.

Спрѣ се Господъ вѣвъ почуди:
ето ти бела!
Трепна аленото конче
съ лекитѣ крила.

Но — засмѣ се Богъ и кимна
съ бѣлата глава,
па запали златни свѣщи
въ младата трева.

Златни свѣщи — минзухари —
пламнаха безброй.
Звънна въ мрака теменуженъ
и отмина Той.

И остаха минзухари
съ пламнали глави
да си свѣтятъ на гадинки,
пжпки и тревн.

Да имъ свѣтятъ съ ясенъ
пламѣкъ
въ ношнитѣ тъми —
та, горкинки, да не плачатъ
въ тъмното сами.

Асенъ Разцвѣтникъ